

ROSTOKBÓL SZÓTT KATEDRÁLIS

Móré-Sághi Annamária faliszőnyeg-kiállítása sokáig váratott magára, évekig készültek a pasztell-miniatűrök, a könyvjelzőnek fóliába préselt téma-
skiccek, hírnökei a mostani nagy formai áttörésnek.

Amihez – akárcsak Midas király – Sághi hozzáér, arannyá változik, lásd *Tűzhegy, Aranyrétegek, Vörös hegy, Arany hegy*. Térteremtő energia, hegycsúcs, alvilág, görög harmónia van ezekben a kompozíciókban. Vulkánszerűen tör fel a derű, a vörös és a lángoló sárga párbeszédében kognitív erő feszül, optimizmus és életigenlés, harci kedv, a színek átváltozása, az idő varázsa, a tobzódás élménye világít. Mindez olyan elementárisan nyilatkozik meg, hogy a szemlélődőnek el kell ismernie, be kell fogadnia az előidézett érzelmi indulatot.

Sághi nem pózol, hanem ösztökél, az őszinteség forradalmát robbantja ki szemünkben. Olyan tűzzel, hévvel, meggyőződéssel, hogy mi is részesei leszünk ennek a soha meg nem szűnő akaratnak, minden lüktet bennünk, körülöttünk, a Sághi indukálta éneklő világ részesei leszünk.

Kivétel a *Gyűrődések* című kompozíció, melyben a kételkedő, a gondolat és a lét csapdájában vergődő művész mását fedezzük fel. A színek metamorfózisa csupa ritmus és lángolás, az amőba-univerzum feszültsége. Álompillérek egyensúlya az elérhetetlent elérni vágyó lélek lázában. Érzelmek villámlása, gyűrődése, térben építkező színek – az örömet kereső ember vívódásai.

Sághi fali szöttesei nem elesettségről, nem kilátástalanságról, nem gyötrelméről beszélnek, hanem olyanok, mint a mesék, melyekben mindig a jó diadalmaszkodik a rossz felett. A mítosz, a derű, az ihlet fája, rostokból szőtt katedrális.

domonkos Zoltán